

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καί οὕτως ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ».

Ἕναν τρόπο, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εὐκόλα στήν τέλεια ἐφαρμογή τῆς διδασκαλίας καί τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, μᾶς ὑποδεικνύει σήμερα μέ τήν τελευταία φράση τοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος ἀπό τήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Γαλατίας ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος.

Καί ποιός εἶναι αὐτός; Νά σηκώνει ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς τὰ βάρη τοῦ ἄλλου. «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε», γράφει ὁ μέγας Ἀπόστολος.

Δέν μᾶς ζητᾶ νά νηστεύσουμε, νά ἀγρυπνήσουμε, νά ζήσουμε «ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς», ὅπως ἔκαναν πολλοὶ ἅγιοι.

Δέν μᾶς ζητᾶ νά κάνουμε κάτι ὑπερβολικό ἢ νά μαρτυρήσουμε. Μᾶς ζητᾶ νά σηκώνουμε τὰ βάρη τῶν ἀδελφῶν μας, ὅπως καί αὐτοί θά πρέπει νά σηκώνουν τὰ δικά μας.

Μᾶς ζητᾶ ὁ ἀπόστολος νά δείξουμε ἀλληλεγγύη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους γύρω μας καί μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι αὐτό ἀρκεῖ γιά νά ἐκπληρώσουμε τό καθήκον μας ἔναντι τοῦ ἄλλου καί μέ αὐτό τῇ βασική ἐντολή τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποία ὅρισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὡς προϋπόθεση καί κριτήριο τῆς σωτηρίας μας.

«Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε». Ποιὰ εἶναι ὅμως τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα μᾶς προτρέπει ὁ ἀπόστολος Παῦλος νά βαστάσουμε, καί πῶς μπορούμε νά τό ἐπιτύχουμε;

Ἡ ζωὴ δέν εἶναι μία εὐκόλη καί ἀνώδυνη πορεία. Εἶναι μία διαδρομὴ, συχνά κοπιώδης, στήν ὁποία καλούμεθα νά ἀντιμετωπίσουμε καί ἐμπόδια καί δυσκολίες καί ἀσθένειες καί θλίψεις καί προβλήματα καί ἀδικίες, πράγματα τὰ ὁποῖα πρέπει νά σηκώνουμε σάν σταυρό καί νά προχωροῦμε.

Καί αὐτό βέβαια δέν εἶναι πάντοτε εὐκόλο. Καί ἂν ὁ Κύριός μας, ὁ ὁποῖος ἦταν θεάνθρωπος, χρειάσθηκε ἓναν ἄνθρωπο, τόν Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, γιά νά σηκώσει τόν Σταυρό του στόν δρόμο πρὸς τόν Γολγοθᾶ, εἶναι φυσικό ὅτι καί ἐμεῖς χρειαζόμαστε κάποιον, νά μᾶς βοηθήσει μέ τό βάρος ποῦ καλούμεθα πολλές φορές νά σηκώνουμε.

Συμβαίνει όμως συχνά οι άνθρωποι να ασχολούμεθα αποκλειστικά με τα δικά μας προβλήματα, με τα δικά μας ζητήματα και να υποστηρίζουμε ότι δεν έχουμε χρόνο να ασχοληθούμε με τους άλλους, και έτσι να μην απλώνουμε τό χέρι μας για να τους βοηθήσουμε, ξεχνώντας ότι δεν είμαστε μόνοι στον κόσμο.

Αυτή η συμπεριφορά είναι απόρροια του έγωισμού μας, ενός έγωισμού ο οποίος μας κάνει ψυχρούς και αδιάφορους. Ένός έγωισμού που στεγνώνει την ψυχή μας από την αγάπη και μας αποξενώνει και από τους ανθρώπους και από τον Θεό.

Τά βάρη όμως των συνανθρώπων μας που μας προτρέπει ο πρωτοκορυφαίος απόστολος να σηκώνουμε δεν είναι μόνο οι δυσκολίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Υπάρχουν και άλλα βάρη, τα οποία μπορούμε να βαστάσουμε κάνοντας υπομονή και προσφέροντας συγχώρηση.

Βάρος για έναν άνθρωπο μπορεί να είναι οι αδυναμίες του, οι συνήθειές του που δεν είναι συμβατές με τον δικό μας χαρακτήρα, μπορεί να είναι κάτι που μας είπε και μας προσέβαλε, κάτι που μας έθιξε, κάτι ακόμη που μας ζημίωσε. Αν όλα αυτά είμαστε πρόθυμοι να τα συγχωρήσουμε, να τα ανεχθούμε, να δείξουμε συγκατάβαση και να μην αρχίσουμε να αντιδρούμε, να διαμαρτυρόμαστε, να αρνούμεθα να τα συγχωρήσουμε, τότε είναι σαν να βαστάζουμε εμείς τα βάρη τους και μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα σηκώσουν και αυτοί τα δικά μας.

Άλλωστε ο ίδιος ο Χριστός μας διδάσκει την ανάγκη να συγχωρούμε τα παραπτώματα των ανθρώπων, εάν θέλουμε να συγχωρήσει και ο Χριστός τα δικά μας, αλλά και να φερόμεθα πάντοτε με ανοχή, με αγάπη, με αλληλεγγύη, όπως έκανε και Εκείνος κατά την επίγεια ζωή του αλλά και όπως μας δίδαξε με τα θαύματα και τις παραβολές του.

Ας δώσουμε, λοιπόν, τη σημασία που πρέπει στην προτροπή του αποστόλου Παύλου «αλλήλων τά βάρη βαστάζετε και ούτως αναπληρώσατε τον νόμον του Χριστού», όχι μόνο για να ζούμε σύμφωνα με τό θέλημα του Θεού, αλλά και να ζούμε σε αρμονία με τους συνανθρώπους μας.

Ας μην ξεχνούμε ακόμη ότι η αγάπη και η αλληλεγγύη προς τους συνανθρώπους μας είναι αυτές που δημιουργούν τις προϋποθέσεις για ένότητα, συνεργασία και πρόοδο και της κοινωνίας μας αλλά και κάθε ομάδας ανθρώπων που έχουν κοινούς στόχους και κοινές επιδιώξεις και όραματισμούς.

Ἦς προσπαθοῦμε καί ἐμεῖς νά βαστάζουμε ὁ ἓνας τά βάρη τοῦ ἄλλου, γιά νά προχωροῦμε εὐκολότερα στή ζωή μας μέ τή χάρη καί τήν εὐλογία τῆς Παναγίας μας, τῆς Κυρᾶς τῆς Σουμελᾶ, ἀλλά καί τοῦ ἑορταζομένου σήμερα μεγάλου ὁσίου καί ἱδρυτοῦ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ καί τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τοῦ ἐκ Τραπεζοῦντος τοῦ Πόντου.

Ἦς ἔχουμε τήν εὐχή καί τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.